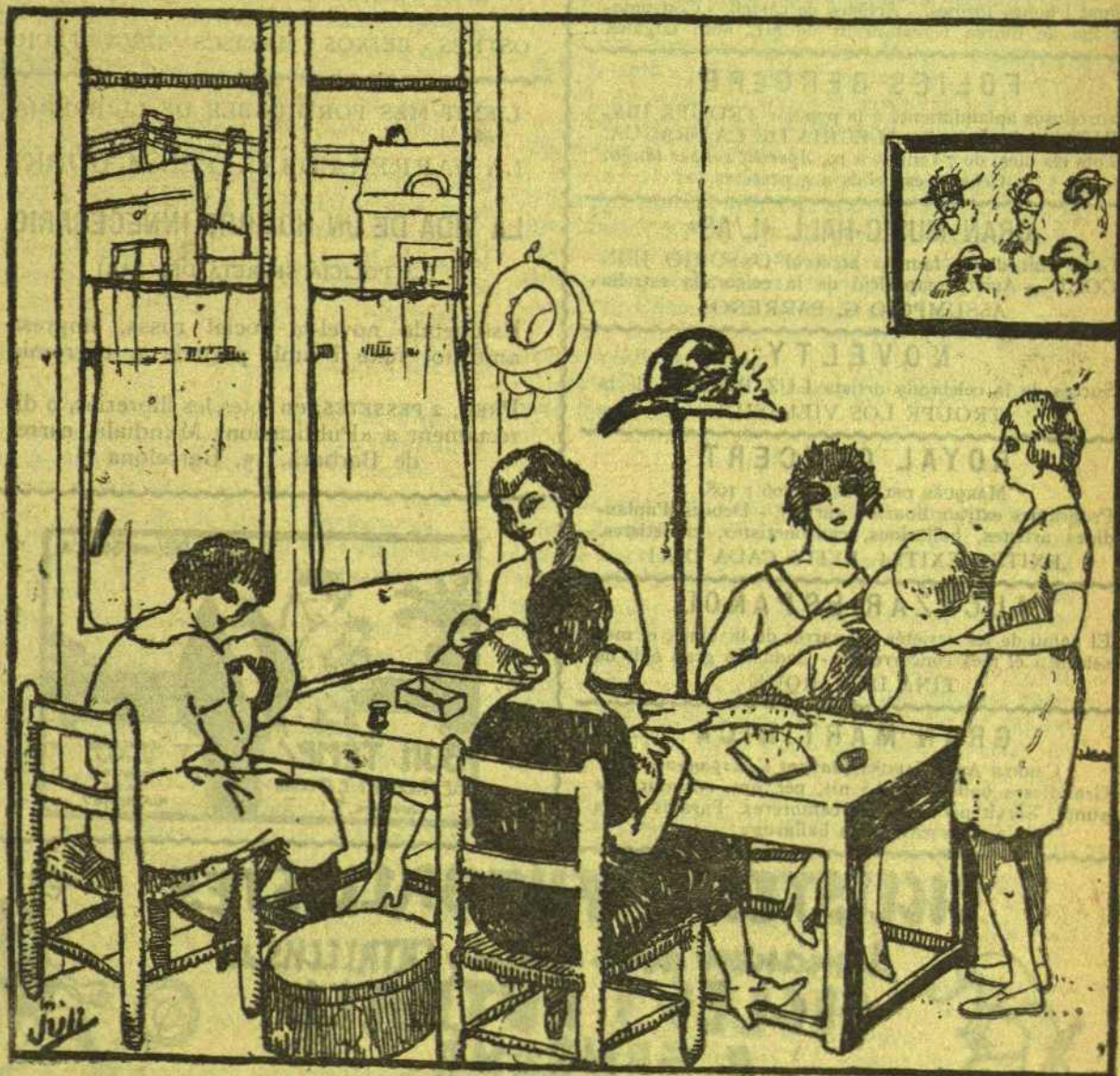

PAPITU

—Noi, aquest número 60 està esguerrat. Tindràs que fer el 60 nou...

Productes Noël

POLVO NOËL

EL MES ACREDITAT PER LA HIGIENE I TOILETTE
DELS NOIS I DELS ADULTES

COPOS NOËL CREMA PER EL CUTIS (VOLATILISABLE)
COLONIA NOËL LA MES REFINADA

GRAN CAFÉ RESTAURANT «TIVOLI»

Grandes conciertos todos los días, tarde y noche, por el renombrado QUINTETO VILA. - Económico y esmerado servicio a la carta. - Servicio de automóviles especial de la casa, a precios muy económicos.

EDÈN CONCERT

Temple de l'art i la bellesa. - Lloc de reunió de lo millor de cada casa. - Calefacció central. - Riquesa, bon gust i bones formes. - Artistes de cartell. - Consumacions de marca i restaurant de nit, amb tzigans.

FOLIES BERGÈRE

Sorollosos aplaudiments a la popular TROUPE IBERICA, amb el quadre ALEGRIA DE LA FRAGUA. Tots els dies, de 7 i mitja a 10, *Aperitif souper tango*. Coberts especials a 5 pessetes

GRAN MUSIC-HALL «L'AS»

Gran èxit de la famosa atracció OSSORIO JERCOLIS. - Aviat, reaparició de la celebrada estrella ASSUMPCIO G. PARREÑO

NOVELTY

Succés de la celebrada artista LUZ BELLA i de la TROUPE LOS VILLASIUL

ROYAL CONCERT

MARQUÈS DEL DUERO, 106 i 108
Programes extraordinaris i variats. - Debuts d'aplaudides artistes, ballarines, cançonetistes, cupletistes.
EXITS! EXITS! EXITS CADA DIA!

ALCAZAR ESPAÑOL

El palau de les varietés del carrer de la Unió, el més selecte i el més concorregut. - Cada dia gran èxit de TINA DE JARQUE

GRAN MARTINICA

CARRER ABAT SAFONT (davant l'«Espanyol»)
Grandiosos balls, tarda i nit, per una orquestra de punta. Servit per xamoses cambres. Paradís de la gresca i de la ballaruga.

GRAN CABARET «CAFÉ CATALA»

Colisseu de la barrila i del bon humor

RAMBLA DE SANTA MÒNICA, 6

Cada dia, ball des de les 6 de la tarda a les 4 del matí, pel «jazz-band» del popular Torres. - Bon servei i bones dones. - 70 tanguistes. - Aneu tots al «Catala»!

EL CANTABRIC

SANTA ANNA, 11

OSTRES - PEIXOS - MARISCS - DEGUSTACIO

L'EXIT MES FORMIDABLE DE LLIBRERIA

LA DARRERA OBRA D'EN M. GORKI

LA VIDA DE UN HOMBRE INNECESARIO

(LA POLICIA SECRETA DEL ZAR)

Estupenda novel·la social russa, impresa amb tot luxe i amb portada a tricromia

PREU, 2 PESSETES, en totes les llibreries, o directament a «Publicacions Mundial», carrer de Barbarà, 15, Barcelona

CICLISTES I FUTBALLISTES

demaneu aquí material CATALÈS de

CICLES I FUTBALL

A. SANROMÀ

Balmes 62 - Telephon A-1445 - Barcelona

Redacció i Administració:

Carrer de Barbadà, 15

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:

Espanya, trimestre Ptes. 3.—

Estranger 4'50

Pagament a la bostreta

Dels treballs publicats en són responsables
sos autors. — No es retornen els originals

LES HORES D'AMOR SERENES

'ACOSTEN eleccions municipals. Això, a primera vista, sembla que no hauria d'interessar als llegidors de PAPITU; però, ben mirat, enclou un problema sentimental. Sí, senyors, sentimental, i no torno endarrera perquè no vaig pas contra direcció.

El problema és el següent: Per què les dones no voten? Arreu del món s'ha iniciat una campanya en pro del vot femení. Aquí, a Barcelona, ni Na Carme Karr, ni donya Anna Morlins, ni cap feminista femella, o mascle, com el mateix Carles Creuhet, advocat il·lustre i il·lustríssim estiuellant de Vilanova, cap d'elles, o d'ells, ha dit aquesta boqueta és meua, en matèria del vot femení.

PAPITU, que, com ja hauran notat, és el periòdic més *feminista* que surt a Barcelona (feminista i vegetarià—parlo per la verdor de les seves plantes—), com a feminista que és, i que ningú li pot negar, perquè de les dones ho toca tot, ve avui a parlar del vot femení amb tot l'entusiasme que ens caracteritza (dic «que ens caracteritza» i no faig comèdia).

Sí, senyors: les dones tenen dret a votar, i fins a trencar urnes i a aixecar morts i a ésser candidates i regidores i diputades i tot. Les dones tenen dret a tot, per tal de què accomplixin una única obligació: la d'ésser *guapes*. Si són *guapes*, tenen fins el dret de fer tupinades. Si un home us fa una porqueria políticament, si un home us fa una *cotxinada*... què passa? Pfeh!!! Ex!!! Es un home!... Quin fàstic! Jo, com a home que també sóc, tinc l'obligació d'impedir que cap home em faci cap porqueria; però si fos una dona *guapa* la que en unes eleccions i fins en el *seno* de una corporació pública, em fes una *cotxinada*... ai, lladre! Jo no protestaria gens ni mica. Què més voldria!!! Una dona *guapa* està assistida de tots els drets, i a mi em pot fer el que vulgui, que no protestaré mai.

Heu pensat mai el que seria una cua de col·legi electoral en un dia d'eleccions, si les dones hi prenguessin part?

—Faci el favor, senyora: no m'apreti, que a tots ens tocarà!

—Què vol dir, a tots ens tocarà? Jo no tocaré a ningú, poca-vergonya!

—Dona, si no m'ha entès. Volia dir-li que tots l'hi ficarem...

Bronca!!! Al sentir el *ficarem*, bronca de la cua en pes.

—Vostè és un desvergonyat!

—Jo, senyora, no sóc més que un elector.

—Es fals!

—Com, que sóc fals! Pere Pons i Prats, *jornalero*, amb cèdula que li ensenyaré...

—A mi vostè no m'ha d'ensenyar res!

—Ah, no? Jo la feia una noia innocent. Així, digui que ja ho sap tot.

—Fins sé ventar-li una bufetada. Tingui!!

I aquí, plaf! i ai!, i la cua que es belluga i el jove desvergonyat que cau mort de la bufetada, i un viu que agafa la papereta del mort de fresc i, més fresc que ell, entra dins del col·legi i vota:

—Pere Pons Prats, *jornalero*.

I surt amb el rebut del que ha rebut i se'n va carrer avall, bo i dient:

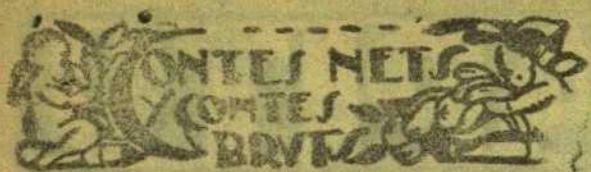
—Això és aixecar un mort a temps! *Viva el voto femenino!*

...

Amb senyores, l'elecció fóra un espectacle tant o més divertit que l'anar a Sant Geroni. I la mecànica electoral, que ara ja coneix tothom, fins en Miralles Pi, o el mateix Duc i Salvat, que si no és diputat per Vilademuls és perquè no hi ha justícia; la mecànica electoral, dic, adquiriria nous matisos. Ara diem: «Si em vota, li dono un duro, o dos, o tres.» Aleshores una senyora candidata ens diria: «Si em vota... ja se sap!» I aquest «ja se sap» equivaldria en *especies* el duro, o dos, o tres. I jo vull confessar que si una senyora m'agradava, la votaria tantes vegades com pogués, mentre tingués... *boletos* (i, de pas sigui dit, a l'escriure *boletos* consti que no vull dir *bolets*). Figureu-vos què passaria si les dones es tiraven al carrer!...

Però encara hi ha més, senyors. Qui podria resistir a la demanda d'una dona? Anirien a les urnes, i allà on fos necessari, molts senyors que no han votat mai als homes perquè, que una senyora *guapa* us demani el vot, *bueno*; però que us el demani en Vinaixa!... *Vamos, hombre!*

Amb els senyors, servidor, al retraïment per ara, gràcies a Déu! I, si no, ves si m'han vist mai voltant els orinadors!...

COM ELS JARDINS PENJANTS DE SEMIRAMIS

(CONTE ORIENTAL)

I

Jo us asseguro, a despit de totes les cròniques, que encara avui existeixen jardins penjants com els de Semiramis, puix que, per manament dels déus, cada dona és obligada a cuidar d'un, de tal guisa situat, que tingui sempre pels seus encontorn una muntanya consagrada a Venus.

En llaor a la deessa nomenada, és costum criar algunes cabres en aquesta muntanya, i quan ha-veu oït a dir que «la cabra sempre tira al monte», es refereix precisament al «Mont de Venus».

Es dolorós confessar que algunes dones cuiden tan poc del seu jardí, que ni hi crien cabres, ni el reguen; per anys i anys que passin, deixen la porta barrada i després no es pot obrir sense fer-se un tip de pitjar. En honor a la veritat, s'ha de dir, però, que aquestes dones són les poques i que cada dia són menys les que falten al sagrat manament.

II

Aquest jardí del que jo vull parlar-vos ara, era el d'una cortisana d'una populosa urbs d'Orient.

Ni els famosos jardins de Nínive o de Babilònia, ni l'Hofgarten vienès, ni l'Hyde Park o el Green Park de Londres, ni els de Penha de Cintra, ni els d'Aranjuez, ni els Tsarskoe-Selo de la capital russa, foren ni seran mai de tanta magnificència, frondositat, extensió i celebritat com aquest.

Mentre va durar la joventut de la cortisana, el seu jardí no era un jardí, sinó un edèn de plaers, visitat per algunes testes coronades i moltes sense coronar. En tot aquest temps, quatre homes farrenys que usaven unes mangueres molt llargues i gruixudes, cuidaren de regar diàriament aquest jardí, i alguns vellets que ja no podien aguantar la manguera feien la llimpiesa amb tanta pulcritud, que era llegendari que es podia passar la llengua per tot arreu.

Les cabres hi abundaven tant, que, a despit d'agafar-ne tothom, mai s'hi va conèixer res. En moltes èpoques hi havia tingut cavalls, que regalava als amics. I mai va deixar d'engrandir-lo cada dia una mica més, fins que fou el jardí més gros del món.

III

Tanta disbauxa va portar la cortisana a la ruïna i es veié precisada a fer fruits i llegums en el seu jardí, que, encara que mal cuidat, era tan exageradament gros i s'hi feien uns fruits tan monstruosos, que no hi havia viatger que, al visitar aquella ciutat, no anés a veure el jardí de la cortisana, pagant unes poques monedes.

Aquesta nit que us narraré, dos mercaders forasters feren tractes amb la cortisana per a visitar el seu jardí i al mig del carrer mateix pagaren els tres escuts convinguts.

Ella, amb una mà a cada batent, obrí la porta, i a la primera ullada exclamà el més vell, fent-se-li la boca aigua:

—Quina hermosura!

I chorejà el més jove:

—Quina grandesa!

Quedant admirats tots dos de la magnitud del que veien.

En aquell mateix moment a la cortisana li vingué un estornut, i al deixar anar les mans que tenien el seu jardí mig esbatanat, els dos batents de la porta toparen, fent com un cop de mans, i des de l'altre cap de carrer el vigilant va respondre:

—Voy!!

—El licor que m'ha donat a tastar la seva mamà m'ha excitat i em fa desitjar besar-la i...
—Hi fica menta, està clar!

— Què li sembla del meu home, senyor metge?
Bah! Una bona purga, Sió!

DEL JOC

En el Casino nomenat dels «Nois», de la xamosa i papítesca ciutat de Sant Feliu de Guíxols, s'hi organitza diàriament una partida de joc conegut allí per «Canari», en el qual el jugador pot descartar, o deixar de fer-ho si així li va millor.

L'altre dia, un dels que es caracteritza per sa bona fe, entrà en joc, precedit d'un altre que no

volgué descartar-se, decidit a jugar amb ses pròpies cartes. Aquest, després de pensar-s'hi un moment, exclamà, pegant cop de puny a la taula:

—Cap! No en vull cap! Em quedo amb les cinc meves.

I el segon, llençant-ne una de les seves i canviant-la per una altra de la pila, diu:

—Doncs jo, una.

I mirant-se-la, afegeix amb tota la seva bona fe:

—Carai! Es l'as de trumfo! Amb una mica més vostè me l'estira!

CARA I CREU

N Joan Matafaluga, al veure a una dona s'engresca i perd el món de vista.

L'altre dia veié pel carrer Nou a una xicota... quina xicota! Es a dir, ell sols la veié per la banda del darrera... però, quina banda del darrera!

Un dallòs gros així... Uns costats voluptuosos! S'hi apropà i li digué:

—Ai, prenda! Tens uns darreres que fan pecar!

La xicota es girà. Redena, quina decepció! Era un careto. Figureu-vos en Weyler vestit de dona...

En Joan Matafaluga no s'immutà i afegí:

—Però, en canvi, els davants són de fer repenir!

LES FEMELLES

S'estaven l'altre dia en un taller de mecànica treballant varis operaris, quan un d'ells deixà anar un renec recargolat.

—Què et passa, Antonet?—preguntaren els companys.

I l'Antonet, que estava ajustant una femella i no podia, respongué, eixugant-se la suor:

—Què voleu que em passi? Que el c... de les femelles fa suar de valent!

Tots trobaren que havia dit una veritat com un temple.

—Ai, Senyor! Pensar que sóc lleter i tinc tan poca llet!

L'EIXERIDA CAMISERA

Lletra de J. Asmarats

I

Sóc una camisera
d'una casa important,
que en les camises d'home
ningú em passa al davant.
Molts senyorets vénen a dir-me
si una camisa jo els vull fer;
prò jo els dic que perquè els hi faci,
se l'han de fer tallar primer.

—Ah... ai,
camisera sandonguera
—hi ha qui em diu molt engrescat,
—ah... ai,
si no em fas una camisa
jo seré un descamisat.

II

El meu xicot un dia
a casa es va empenyar
en què jo una camisa
li havia d'emprovar.
Quan ja la va tenir posada
fer-li una broma vaig volguer:
vaig aixecar-li la camisa;
quin tip de riure ens vàrem fer!

—Ah... ai,
camisera sandonguera
—hi ha qui em diu molt engrescat,
—ah... ai,
si no em fas una camisa
jo seré un descamisat.

III

Hi ha homes capritxosos
que sempre els ha agradat
portar camises curtes,
i això és un disbarat.
Un cop jo siga ja casada
al meu marit les hi faré,
les hi faré portar ben llargues,
perquè l'abrigaran més bé.

—Ah... ai,
camisera sandonguera
—hi ha qui em diu molt engrescat,
—ah... ai,
si no em fas una camisa
jo seré un descamisat.

LA MSA PAPITECA

EPIGRAMATIQÜES

Al camàlic Baltasar
no el volen a la dispesa.
—Per què?—vaig preguntar.
Perquè diu que el van trobar
carregant-se a la mestressa.

Una cadira un barber
a un cadiraire portà,
i l'home el cul li va fer
tal com ell l'hi encarregà.
Discussiren per a el preu
perquè l'hi feia molt car,
i aquest va pendre pel cul
lo que el barber li va dar.

Un pagès de Cornellà
ous tan bons porta a la plaça,
que en pocs moments desembrassa
tots els cistells. I això fa
que gures, raspes i mossos,
quan parlen d'aquest pagès
per la plaça, diguin que és
el pagès que els té més grossos.

A una nena matonaire
que crida «Noies, matons!»,
vaig tocar-los-hi una volta
i els té grossos i rodons!

A en Casanyes li han dit
que d'una ganivetada
al prestamista En Plantada
les entranyes li han partit.
Aquest fet, que causa esglai,
no ha pogut creure en Casanyes,
perquè diu que no ha vist mai
un prestamista amb entranyes.

El pobre senyor Mariano
fa un quant temps que està fumut
i uns estranys atacs li agafen
que el deixen molt abatut.
I segons la seva esposa
explicava l'altra nit,
diu que encara ella no el toca
ja li vénen tot seguit.

La molt ardenta Enriqueta
té mal a un forat del nas
i el seu metge li aconsella
de què no se'l toqui pas.

Prò té un vici la xicota,
que quan sola l'han trobat
l'han sorprès que està ficant-se
els dits a dintre el forat.

Amb el menjà és tan mirada
la filla del senyor Prous,
que gairebé res li agrada
i fins troba pèls als ous.

Un dependent molt trempat,
tot ballant deia a la Pura:
—A mi, de la trencadura
fa poc que m'han operat.—
I ella va respondre:—Ah, sí?
Doncs, mal curat quedaria,
si ara mateix jo diria
que ja li torna a sortir!...

—Festeges amb un vaquer,
i no prens llet?... Disbarat!
—Com que ell no me la vol vendre,
me la dona d'amatat.

—Indecent!—deia una dona
a un senyor que la palpava;
i en veu baixa li va dir:
—Si em vol tocar, vingui a casa.

—Es el primer any que el donen com a inútil?
—No, senyor, no... Ja fa dos anys que el donen per
baix.

SE MIA: FRENTE AL LICO.
DE MONED: BANCO NÚMERO 18
DEL PABLO DE GRACIA.

EDICIÓN DE BARCELONA
UNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

LO TENEMOS EN EMBAJACIÓN.
TENEMOS FINES PARA ADELANTE
LAS RECLAMACIONES.

Año I

DIRECTOR BUENDIA Y GASSOL

Núm. 1246

Elocubraciones astracánicas

(CARTA QUE NOS ENVIA NUESTRO BUENDIA Y GASSOL DESDE LA QUINTA HORCA)

Estoy emulsionado hasta el cabo de arriba. ¡Miren que querer que yo me pareciera a aquel perrito que tenía Dato! (No barrinen, no, que no caerán. El perro y yo nos parecíamos en que sería ¡can-dedato!) ¡Yo, candidato! ¡Qué honor para el gremio! Ahora que, bien mirado, la cosa no es tan espatarrante como parece. Todo dios es candidato. Bueno: hay alguno que resulta candidato. Yo, la buena verdad, he rumiado de aquello más sobre si debía o no aceptar, pero al final me decanté por sacrificarme. Es así un servidor. Ya que el pueblo lo quiere, haré de intestinos viscera cardíaca e iré a la Casa Grande a hacer bolsa. Ya me veo esgargamellándose con el barón, o haciéndole la guita a Matons. Eso sí: les encolomarré cada chiste que trontillará Ribé, y eso que es toda una pieza. Ejemplo al coro, o sea, al canto: ¡Cuál es el masculino de la carabina? Pues, champagne. ¿Qué? ¿Que no le ven la punta? ¡Pues sí es más simple que un candidato independiente! Carabina es la hembra y champagne el macho, porque es «caro vino». ¿Verdad que si dejo ir esta bestia me hacen teniente de alcalde? Y esta otra: ¿En qué se parece un millón al Ayuntamiento cuando va en corporación y va con el Carrasco? Pues, en que ¡lleva más-ceros! (Aviso: lo de Carrasco es para despiantar.) Si Santamaria lo oye se me rompe. Y éste: Una casa ya acabada, ¿sirve para tirar las cartas para Mahón? Sí, señores, aunque parezca una encerrada. Sirve de aquello más bien porque, si está acabada... «está-feta». Nada, nada, que dijo Sócrates en la conferencia de Algeciras. Que como soy un sombrero de risas, si voy al Consistorio haremos barrila de valiente. ¡Las proposiciones que presentaré! ¡Y las interjecciones que dejaré ir! El alcalde, que se parecerá a buen vino, porque podremos decir «vino Alella», yo sé de fuente de San Justo, o sea, de buena fuente, que por mí siente una debilidad; más que una debilidad, una anemia. Un día que un servidor estaba de lomo le pregunté si sabía en qué carai se parecía el 5 de febrero al jueves santo. El se dio, porque en esto de romperse el magin está pez, y yo le dije, con aquella seriedad que habillo: «Pues, en que es un día de voto». Ya se hubiera reído, ya, pero estaba delante un cliente de Martorellas y no hacía tropa. Otro día le pregunté si sabía cuál era el femenino de pararrayo. «Es un peine», le dije, viendo que no sacaba el entrellado. «Vátda nada mundo—hizo él,—no atino pas por qué.» «Porque bada. Un peine ¿no es para-rayar?» ¡Se hizo un panzón de reír! Es decir, que, si salgo concejal, se irá en orris el malhumor y las caras de tres dioses, y si Vinaixa no plegase, haríamos tronar y llover. Yo, de primer entavio, presentaré una proposición pidiendo que se declare a nuestro reconsecrado PAPITU órgano u organillo oficial del Municipio. Luego pediré que amenice las sesiones una «jazz-band» y que las actas se redacten en camelo farmacéutico. A propósito de camelancia. A ver si saben por qué la entrada general del «Cine Cataluña» en invierno cuesta dos pesetas y setenta céntimos. ¿No? Muy sencillo. La entrada cuesta cincuenta céntimos. Luego, uno entra y se-sienta. Si encuentra una flavia al lado, se-sienta. Y el ventilador, en invierno, no-cuenta. Sumen y verán. Ahora hace un grapado de días, con sus noches respectivas, que no garlo de mis conquistas amorosas. No crean, por esto, que un miembro de la Liga de los Corridos Acreditados como un servidor se está quieto. Viendo una mujer caya, hay miembros que no pueden estar quietos, y uno de este taranán soy yo. Las mujeres se me rifan. Palabra. Tengo una rubia oxigenada que la agunto porque ne erige-nada. Tengo una castaña que

me da tabaco. ¡Cómo me da la castaña! Y unas morenas, que me hacen ver la madrina. En fin: que las tengo para alquilar y vender. Una de ellas, que se dice Pura por una broma del destino, está alienada por mis pedazos, que son tan pedazos como esto. El otro día me lo dijo haciendo un lloro: «¡Tuya, o del claustro!». Bueno: quería desir del claustro universitario, pues ha tenido que ver y que tocar con todos los catedráticos, que se lo enseñaron todo. Lo único que no le entró fué el latín. Dice que no está por las lenguas muertas, pues las quiere vivas. Yo, al verla tan torrefacta por un servidor, le paré un piso. ¡Algún día tenía yo que parar! El mobiliario me lo endió Giralte, a cambio de haberle traducido del portugués una opereta que se dice «Cuando las mariposas flirtean en los rosales blancos del vergel florido», que se dice que hará el golpe. Lo único que no tenía el piso era water, y un servidor, que es pulero como un panteón (que se le dice sepulcro), lo hice poner. Soy así, yo. Cuando, etc., etc., ¡con qué gusto digo aquello de «Abajo las cadenas!» Ya sé que toda esta mandanga os interesa menos que un discurso de Bolós, pero, ¡qué carai!, la cosa es matar la estonita. Para cerrar y barrar este escrito, que se parece al secretario del Gobierno Civil en que es Luengo, os diré un chiste que os lameréis los bigotes. Atención: ¿En qué se parecen los tientos a los cobradores del tranvía? Tientos, es igual, en Chiclaná, a tiés-tos. El que tiene tos, acostumbra a ser tísico, y el tísico, si no se cura, muere. El que muere, s'ha acabao. Esto es igual a saca vaho. Si saca vaho, es que tiene calor, y lo que tiene calor caliente, y lo c'caliente está vivo, y el que es vivo es un tío, o sea, un tío vivo, y un tío vivo da vueltas. El que da vueltas, descambiando pafías, da cambios, y para dar cambios, ¡los cobradores de tranvías!... Pero ahora caigo en que podía estalviarme esta tabarra, pues los cobradores forondinos y los tientos también se parecen porque ambos tienen un agujero en el culo. Apa.

BUENDIA Y GASSOL

CUENTO ESTUPEFACIENTE

Un caso morroco y pistonudo

En Pepillo se va a casa el apotecario.
—¡Aquí fan tomas?—pregunta.
—No. Esto en el cine.
—Si aquí hacen tomas, ¡carai!
—¡Ah, sí!
—Pues, déme un ungüento de golpe.
—De golpe, no. Tendrás que aguardar un chico.
—¿Mucho?
—Diez minutos.
—Mi madre una vez aguardó un chico nueve meses...
—¿Y vino?
—No. Agua...
—¿Cómo?
—Que aguardándole está aún a horas de ahora. Fué un flato...
—Y ¿para quién es el ungüento?
—Para mí. Me di un golpe, al enflarme a un árbol.
—El que se enfila, recibe.
—¡Ca! Las agujas s'enflan y no se hacen nada.
Aquí una panasa, que aprovecha en Pepillo para hacer albondiguillas y el apotecario para hacer el ungüento.
—Ya está...—dice el apotecario.—Dí a tu mamá que te ponga un poco de esto en el mismo sitio en que te hiciste el daño. Que lo extienda con cuidado, frotando con los dedos... ¿Lo entiendes?
—No soy un mochuero, no. Pero... ¿no sería tres cuartos de lo mismo que me lo pusiera yo, en vez de mi madre?

—¡No seas 7 ciencias! Ella lo hará con más traza.
—¡Ay mi madre! ¡No haremos nada!
—¿Por cuáles 7 sueldos?
—Porque donde me di el golpe está casi bien arriba de todo del árbol...
—¿Y qué?
—Y que mi mamá, que tiene dolor, no podrá subir hasta allá arriba a poner el ungüento...

GACETILLAS SEMIDIFUSAS

Anoche, en una aristocrática mansión de la calle de Treinta Llaves, le birlaron la cartera a un distinguido comerciante en relojes de ocasión, en ídem de llevar a cabo cierto acto fisiológico y procreativo. El interfecto no pudo decir cuánto llevaba en la cartera, porque la acababa de hacer en un tranvía de Sans.

—Ayer, en la calle de Pliegamanos, mientras pasaba una señora frente al número 69, dió a luz una perra.

(Nota de la Redacción.—El redactor que ha engiponado esta gacetilla es más sóminas que un guardacantón. Quiere decir que una perra desocupó en el momento de pasar una señora frente al número 69.)

—En el domicilio más o menos particular de la baronesa del Pisanog, se dará un día de estos un baile de trajes, que habrá para alquilar sillars. El barón se ha hecho hacer un disfraz simbólico, como el de su esposa. Esta irá de cabeza y su esposo irá de vientre.

—Ha sido metida en el estaro la acreditada comadróna doña Fe Tort Illa, acusada de haber hecho abortar una conspiración contra el vecino que tiene encima. Le deseamos un feliz año nuevo.

—El Sindicato Patronal de Vidrios Rotos avisa al público de ambos sexos, porteras inclusive, que dará una peseta por cada cuello de botella de anís que se le presente. Por el culo, también dará lo mismo, pues tanto el cuello como el culo contienen vidrio roto en abundancia.

—Don Justo Perfecto ha registrado en el Gobierno Civil una mina de lápiz que se encontró en el infierno de la americana. Es una mina pequeña, pero el hombre dice que está tan satisfecho de la mineta.

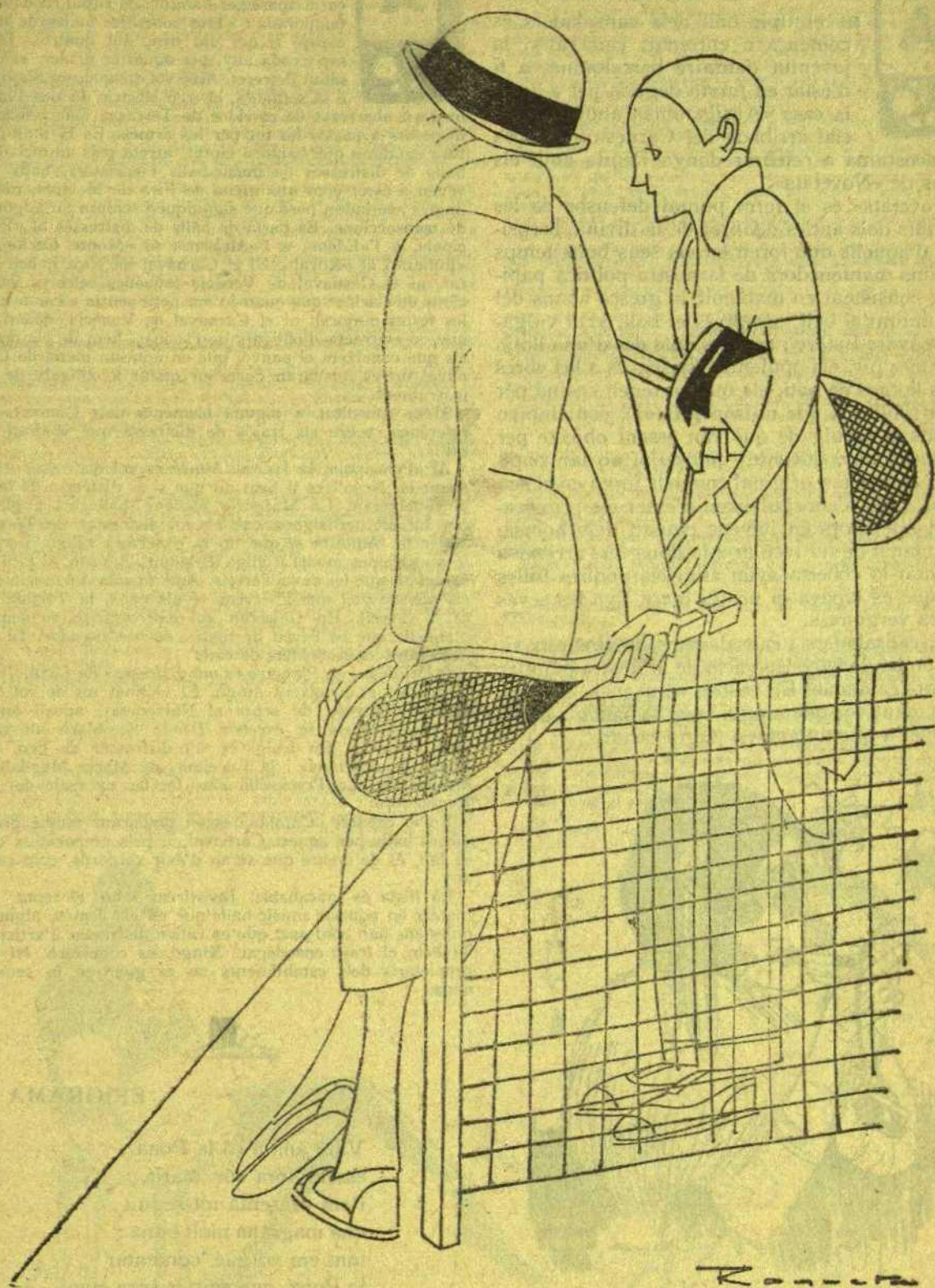
—Ha salido para Figueras, acompañado amablemente de dos bravos guardias civiles el distinguido criminal don Zacarías Lastripas. El bueno de don Zacarías hace una semana practicó una operación quirúrgica a una meuca, seccionándole el cuello y un junete, con feliz resultado.

—El profesor de pito señor López, cuyo nombre es tan conocido en los tres hemisferios, dió ayer un concierto en el Centro de Sordomudos del distrito 12, con un éxito morrocotudo. El auditorio, compuesto todo de sordos de nacimiento y algunos adoptivos, se engrescó de valiente, sobre todo al interpretar López el «Yo te lo encenderé», con aquella elegancia.

SUCEDIDOS DE TODAS MENAS

PÉRDIDA. En un hotelito de la calle de Mun-taner, ha perdido una señorita el cierre de sus portamonedas. Se agradecerá su devolución, calle Colón, número 849, principal. Es un recuerdo de su mamá.

GANGA.—Se vende sortija de oro con un baño de hojadelata. Ocasión completamente calva. D. B. 692

Ramon

—Oi que costen molt de recollir els directes que jo tiro, Pasqual?
 —Doncs jo els recullo nets, Maria.

CARNESTOLTES A LA VISTA

EL BALL DELS CANSALADERS

AMB el típic ball dels cansaladers es comença a entrenar, cada any, la joventut dansaire barcelonina, a fi d'estar en forma deguda per a quan la casa «Aurigemma» anunciï l'oficial arribada del Carnestoltes, cosa que acostuma a celebrar donya Pepita amb els saraus de «Novetats».

«Novetats» és el ferm puntal defensor de les llibertats dels antics *odalsics* de la divina Terpsícore, d'aquells que foren en els seus bons temps acèrrims mantenedors de la nostra política papiquesca, consistent en mantenir la gresca abans del ball, durant el ball i després del ball, avui vulgarots senyors Esteve; aquests, que des d'una llotja de primer pis, els opulents, i asseguts a les vores de les llotges de pati, els que no tenen cosina per a lluir (vull dir, que no són *primos*), contemplen astorats el rebuig de què van essent objecte per part de la nova joventut que puja, no tan papiquesca i menys tan original com ells foren en el seu regnat, puix s'enorgulleixen d'ésser els provocadors i iniciadors en l'avenç paulatí dels homes, de la mania de fer recular a la dona fins arribar a presentar-la coberta aviat amb les poques fulles amb què es tapava la nostra mare Eva les seves poques vergonyes.

Oh, cansaladers i cansaladeres, benhaurats si-gueu en bé de la conservació de la nostra popular botifarra catalana! En vostres mans us la deixem, recomanant-vos que vingui aviat la baixada desitjada, per a que tothom en pugui tastar.

—Això de dir-me Amada ja em carrega. Tots els joves em diuen: «Ai, qui pogués aconseguir de vostè la mà, Amada!»

LA tablilla de qualque music-hall ha començat a aparèixer l'anunci de ritual en aquesta temporada: «Tres soberbios bailes de máscaras» (i qui diu tres, diu quatre). Ja se sap: cada any, per aquestes diades, el consabut lletreret. Això vol dir que, un dia o dos a la setmana, el tren elèctric de Les Planes baixarà abarrotat de corridos de Terrassa i de Sabadell, disposats a passar-ho tot per les armes. És la manufactura catalana que baixa a ciutat, atreta pels anuncis dels balls de disfresses de music-halls i societats, balls que vénen a ésser com una mena de Fira de Mostres, més o menys averiades, però que signifiquen sempre un augment de transaccions. Es parla de balls de disfresses al «Principal», a l'«Edèn», a l'«Alcázar», al «Monte Carlo», al «Folies» i al «Royal». Ni el Carnaval de Niça i, ben mirat, ni el Carnaval de Venècia (aquelles cèlebres variacions de clarinet que quan jo era petit sentia tocar a totes les festes majors), ni el Carnaval de Venècia, dèiem, ja que, si es tracta d'obligats de clarinet, hem de confessar els que coneixem el panyo, que en aquesta mena de Carnaval no es quedaran curts en quant a obligats de dit instrument.

Hem consultat a alguns elements dels Concerts de referència sobre els trajos de disfressa que voldran collir.

Al «Principal», la Ivonne Aimée es vol disfressar d'ensiamada. Nosaltres li hem dit que si es disfressa de bollo la coneixeran. La Margorie Stevens (ballarina anglesa) ens ha dit per signos que es vol disfressar de Tòrtola València. Aquesta sí que no la coneixerà ningú, perquè té unes cames model trompa d'elefant, que són, si fa o no fa, iguals que les de la Tòrtola. Amb la sola diferència que els ulls de poll que l'Stevens té als peus, la Tòrtola els té al cervell. En Galceran vol disfressar-se de senyor d'aquells que es lleven de mati: de *madrugador*. El coneixeran tots els porters de cine.

A l'«Edèn», en Planetes es vol disfressar de *Casto José*. Bona. No el coneixerà ningú. El violinet ros es vol disfressar d'angelet de sobre el Naixement, aquell angelet del «*Gloria in excelsis Deo!*» Semblarà un violí amb bolquers. En Luigi es vol disfressar de nen. La Moro, de cristiana, i la Lucelma, de Maria Magdalena arrependida. La Preciosilla s'ha fet fer un trajo de «El Regulador».

En el cabaret «Catalán» estan preparant també grandidiosos balls per aquest Carnaval, i, pels preparatius que es fan, és de creure que seran d'èxit xardorós, com cada any.

La llista és inacabable. Insistirem sobre el tema. Lo mateix en aquests music-halls que en els demés, algunes noies ens han confessat que es volien disfressar d'artistes. Trobem el trajo ensopgat. Ningú les coneixerà. Ni els propietaris dels establiments on es guanyen la setmanada.

EPIGRAMA

Vaig anà a cà la Pona
essent fora son marit,
i em presentà tot seguit
una magrana molt bona;
tant em volgué 'contentar
la Pona, que amb la seva eina,
per estalviar-me feina
fins i tot la'm va pelar.

PAPITU-ESPORT

BOXA

mesu que n'hi arriba a haver d'afició a la xocolata! El dijous s'hi deixaven caure com a mosques, i consti que amb això de les mosques no al·ludim al seu campió Vallespin, que, per cert, és de les que no es deixen enganxar ni amb peres confitades.

Saludem a l'insigne Fontdevila, a qui --na tabarra un assegurador que li està treballant les vidrieres. A en Pace Rojas, que s'està tornant més fresc que una dutxa, perquè fa quatre dies que és casat i ja deixa la dona a casa. Pobra víctima! A la simpàtica Amparo, que està tota enrabada perquè hi ha moros a la costa que li priven l'idil·li!

I passem a veure aquell repartiment de pinyes, que començà pels notables lluitadors Parés i Mariés; en fan un gasto tan gran, que no trenquen les cordes per una casualitat i no rebem tots per un miracle. I quina mà de bufetades! Com que no poden dir fava, se les reparteixen, i en pau.

Es curiós anotar que en Mariés, al cap d'una estona, presenta el mal senyal de dur brutes les calces per la part més sarnosa. Que estàs de purga? En canvi, com més rep, més s'escalfa. Ho notem perquè li surten uns bultots... Apa, brut! Què marques?

A l'acabar semblaven dos tomàquets esveriatos. Els seus desconsolats pares, germans i demés família, rebien el nostre més sentit condol.

En Fuentes, que quan veu allò tan alt davant seu se'n dona compte de què l'han enredat, demana venjança i mossega el llombrigo a en Gol. Es ben cert que aquest gracienc és tan llarg, que no calia que es mogués de casa seva, perquè d'allà ençà ja hi arribava ben bé prou.

Per fi, aquella font de desgràcies en volgué rebre més; aixecà el dit com quan nosaltres anàvem a col·legi i teníem ganes de dallonses, i amb un aire de Napoleó resignat se'n tornà al chiquero.

En Montero, per fer quedar bé a l'empresa, surt en lloc d'en Moro i s'ho fa amb en Torelló. En Montero creiem que és d'Uralita, perquè no se sent de res. Llàstima que les cames li flauegin! En Torelló li treu les terrenyines de les orelles i el públic aplaudeix perquè sí... perquè en té ganes.

En Baker està tan segur de què és guapo, que no vol que en Bon li faci la caricatura; puja a la sala de rebre, amb aquella rialla que tants cors de femella ha fet malbé. Avui ha canviat de crema, perquè llueix més que mai. En Robur, que és un bon exemplar pugilístic, però... una carbassa, ens demostra que és un altre campió de cotó suïx.

El negret dona peixet, i el públic protesta, però però no es tornen els diners.

L'encerada és tan gran, que fins a la pista de l'Iris en queda.

OZZIR

FUTBOL

En la papitescia ciutat de Sabadell varen jugar diumenge l'equip d'aquella localitat contra el campió català. A l'arribada de cada tren, una nuvolada de gent invadia la industriosa ciutat, i per tot arreu no es parlava d'altra cosa que de l'esperat partit. De les cases sortien nombroses dones per a presenciar el pas d'aquella multitud i la quitxalla no parava de pro-

nunciar la paraula *colés* (que vol dir menjador de cols) i «quin c... us f...!». Malhauradament per ells, ocorregué tot lo contrari, puix guanyà el «Barcelona».

Dinant veiem a tota la plana major dels blau-grana: en Cabot, en Noga, en Vaya-vaya, en Marcet, *siempre elegante*, etcètera, etc. Concorrents? Els de sempre en qualsevol partit del «Barcelona», des d'en Quimet (ex-de Canaletes) fins en Zamora, que fa cara de pomes tarades. Hi veiem també una forta representació del sexe debíl, cridant l'atenció la Neus Vidal i la Lola, una rossa pur sang que l'acompanya. Fan furor.

Està núvol; el camp, ple, i arbitra en Mariné. Un veí em digué: «Hi haurà temporal»; menys mal si hi ha algun Mariné. De poc li pego pel xisto. Al sortir els del «Barcelona» hi ha xiulets, però, en canvi, surt el sol.

La primera falta és castigada a en Samitier, que fa senyes amb la mà a en Molins. Escàndol del públic i de l'Alcàntara, que li diu: «¡Hombre, tanto irá el cántara a la fuente!...»

El «Barcelona» se n'apunta 3, fets per l'Alcàntara, mentre el defensa del «Sabadell» li diu: «Ca redo!». Aquest, en Cabede, juga bé, però no li serveix, puix els seus companys fan de cersers i vinga fer ciris.

A l'acabar la primera part, a l'Estruch n'hi han fcut quatre amb més suavitat que untats amb vaselina.

A la segona part el «Barcelona» només en tira un, amb el cap d'en Martínez. L'Estruch, que està preocupat perquè en Piera li treballa massa les vores, li fa una carficia en forma de pinya d'Amèrica, que aquest agraeix, però que no torna.

Malgrat i presentar-se nuvolada, tot va acabar bé, sense sang. En Cabot deia a en Gamper: «Hans-i-a, tenim el campionat a la butxaca», i aquest li contestava amb aquell somriure de panxa contenta i amb el clàssic «Vaya, vaya».

Al sortir em deia un corrió: «En què s'ha assemblet el «Barcelona» a un disfraz molt vulgar? ...? Pues, en que dominó...»

Resultat de gols: un grapat, que són cinc: molta gent, moltes trepitjades i gran arrambada en el tren, i fins un altre!

PALLOFA

DEL SAFARETX ESPORTIU

Han arribat fins a nosaltres notícies certes de què dintre pocs dies sortirà un nou setmanari esportiu, dirigit pel batallador Manel Nogareda, la única i exclusiva missió del qual serà (com ho fou en altres temps) la de fer una campanya formidable contra el «Barcelona F. C.» (!?).

Malgrat això, podem assegurar que no està subvencionat per l'«Espanyol». Poden pujar-hi de peus.

—En Moreno, des de que puja al «ring», ja no fa «setze». L'enhorabona.

—Una altra nova sensacional, i que segurament donarà el cop, és la que varen donar-nos el diumenge.

Que si és d'actualitat? Ja ho crec! Ja fa una disset anys que en aquest temps és d'actualitat la mateixa nova. Però ara va seriosament. Allà va!

Diuen i asseguren que l'«Espanyol» tindrà, la temporada vinent, un equip formidable!!!, reforçat per jugadors de gran fama i altres que n'han fet criar expressament per a dit club.

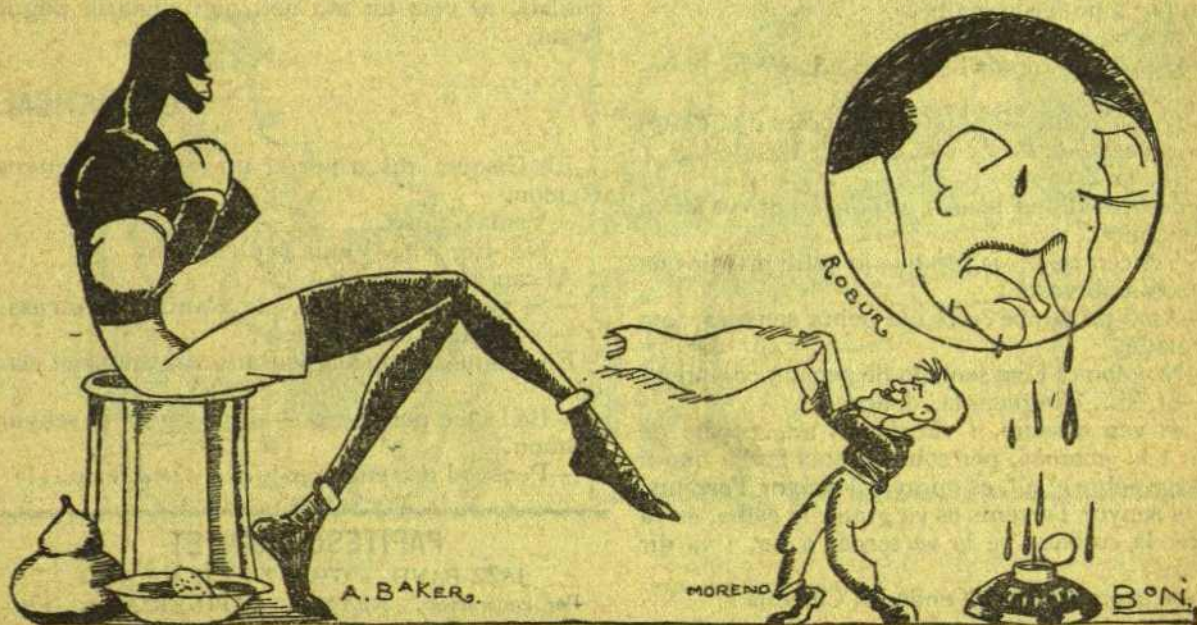
Un mala llengua d'aquells que es passen la vesprada xafardejant a Canaletes, va assegurar que això era impossible, i al preguntar-li per què, respongué:

«Els falta lo principal.»

«...?»

«Sí, home: els hi faltaria pasta... de jugadors.»

«...!!!»

UN NOTARI ENAMORAT

MEMORIES D'UN CORRIDO DE 40 ANYS
LES PUBLICA EL LLICENCIAT QUIRZE DE BESORA

VI

On es conta l'entrevista que amb la «mamà» va tenir el senyor Torrents i on es dona compte del terrible cop de cap del notari.

A la caiguda de la tarda, que és quan es fa fosc, els «lloros» surten del music-hall, on fan veure que canten, i les burres de la llet surten a pendre la fresca, un *pesetero* es parava davant l'escapeta de la casa dolenta.

Del cotxe en baixaven la Camèlia i el senyor Torrents. El senyor Torrents tenia una cara vermella com un rave. La Camèlia semblava que vingués de la junta d'una germandat.

Quan van arribar a dalt, els va sortir a rebre la «mamà», que, en veure'ls, va dir a la Camèlia:

—Què, t'has divertit gaire? Oi que és enjogassat aquest senyor, encara que no ho sembli?

I girant-se al notari:

—No en faci cas, sap? Es que ens l'estimem com una filla.

El notari no va fer més que:

—Oh, ja, ja!

I la Camèlia:

—Em vaig a despullar.

El notari, el senyor Torrents, en sentir això, com que era un home que ja no estava per a molts jocs, es va girar i va dir, molt alarmat:

—Altra vegada?

I ella, rient:

—No, tonto! Això fins al vespre...

—O demà...

—Quan vulguis. Ara em vaig a treure aquesta roba per a no fer-la malbé.

I se'n va anar.

—Que és endreçada!—va dir, admiratiu, el notari.

—Que si n'és? Més que moltes noies d'aquestes que es casen de debò, vull dir, per l'església.

—Ja, ja...

I després d'una pausa, el bon notari va dir a la «mamà»:

—Per cert que... ja sap que jo voldria tenir una sentada amb vostè?

—Amb mi també?—féu la pobra senyora, tota alarmada.

—No, dona! Una sentada de negoci, comprèn?

—Sí, sí... Tinguem-la, doncs.

I es van asseure, i van beure una copeta de rom. I la «mamà», per sobre el sota-barba que li vessava sobre el pit, es mirava al senyor Torrents.

I el senyor Torrents es va gratar la calba, es va desfer la corbata, se la va tornar a fer, i va dir de cop:

—Ja sap que em vull endur la Camèlia?

—Al *teatro*?

—Què, al *teatro*! A casa. Amb mi!

—Ah, vaja: la vol retirar.

—Això.

—Que ho diu de veres? Miri que és molt cap-verd!

—Ja madurarà.

—Miri que li agraden els tenors d'òpera!

—Ja li compraré un gramofon.

—Miri que està molt empenyada!

—Ja la desempenyaré.

—Miri que...

—No miro res. Si tant volgués mirar, acabaria no veient-hi de cap ull. Vull fer la joventut! Vull fer un cop de cap! Però un cop de cap que soni de debò!

—Ja ho sap ella?

—Ja ho sap.

—I què hi diu?

—Que res, que *bueno*.

—Sí, vaja!

Mentrestant li deia a la Camèlia una companya de fadigues:

—Saps qui ha vingut quan eres fora? El teu xicot!

—Reina santíssima!

«GENTE BIEN»

ANT si s'ho volen creure, com si no, això passava dijous passat al Ritz.

Hi havia un grup de nenes «bien» que parlaven d'una excursió. Havien visitat un sanatori, o un hospital, i feien elogis de la higiene que hi regnava.

—Creieu-me—digué una rossa encisadora d'aquelles que de tant en tant treuen la llengüeta mentre enraonen.—Els malalts estaven tan ben cuidats, es veia tot tan net, que s'hauria pogut llepar.

GRAMATICAL

En Cisquet anà a portar un recado al senyor Ramon.

—Venia a dir-li...

—No. Parla bé. Venia *per a* dir-li...

Al cap d'una estona.

—Si no mana res més, me n'aniré *per a* casa.

—No! Me n'aniré *a* casa!

En Cisquet es quedà pensatiu rasant-se el clatell.

—Bé! Què penses ara?—li preguntà el senyor Ramon.

—Penso si dec engegar-lo *a o per a* fer p...!

PAPITESC QUINTET

JAZZ-BAND «GATZZ-HAARA»

Per contractes: REYNES, TAPINERIA, 35, 1.er

L'HUMOR ESTRANGER

—Ja ho saps que l'estadant del segon pis fa els tatos a la noia?

—Això rai. Li apujaré el lloguer.

(De *Le Rire*.)

—Faci'm que no sembli anèmica.

—Això rai. La pintaré amb oli de fetge de bacallà.

(De *Le Petit Journal*.)

—L'amo de la casa m'ha apujat.

—Ja li convenia, ja!

(De *Le Petit Journal*.)

—Que n'és de maca! No m'estranya que el seu marit ocupi tan bona posició!

(De *Sans Gêne*.)

*** De La Veu :

«En una obra del carrer de Bilbao, 199, el paleta Francesc Gutiérrez, de 2 anys, va caure d'una alçada de 15 metres i va produir-se contusions i ferides a diverses parts del cos i fractura de les últimes vèrtebres dorsals, de pronòstic greu.»

Un paleta de 2 anys? Vet aquí un cas de precocitat espatarrant.

*** De La Vanguardia :

«Falta un chico para recados, de 12 a 194 años.»
Encara som nois!

*** D'una informació de El Diluvio :

«El reportero, que es un curioso de tomo y lomo, siente bullir en él tantos deseos de saberlo todo, que ello le obliga, más de cuatro veces, a meterse en rincones excusados, que luego le proporcionan materia para el diario.»

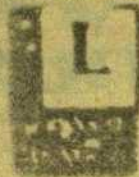
Vaja una matèria, pollo!

*** Del mateix diari i de la mateixa informació :

«Barcelona, ciudad exótica...»

Ai, Senyor, quines coses fa dir la poca edat!

LA MADO MINTY SE'NS CASA

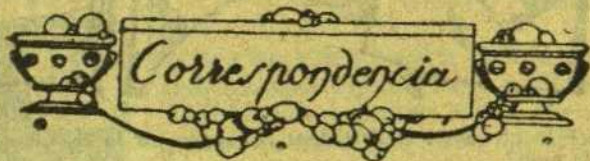
A nova no és encara del domini públic; però per nosaltres, que tot ho sabem, no hi ha secrets.

Doncs, sí, benvolguts lectors: la gentil dansarina del «Palace» de cos esvelt i línies harmonioses, la creadora de danses i revistes, la beutat de la qual hem admirat tots els barcelonins amants de l'art i de la bellesa, ha de casar-se dintre poc temps, tal volta dins pocs dies, amb un afortunat mortal que vol acaparar per ell sol aquella figura d'alabastre i gaudir cobdiciosament de les seves danses i poses incitadores de cortisana de l'antiga Grècia.

Que qui és ell? Això és molt preguntar. Sols anticiparem que és un jove «bien» molt conegut, i, com en les endevinalles dels nois, sols direm que el cognom comença per R i que el germà d'aquest està també casat amb una dansarina de molta nomenada, aquí i en les cinc parts del món, i que és aquesta una senyora que té una mica de mal geni, i no podem dir més, per por de rebre.

Més d'un envejós hi haurà que dirà :

—Qui pogués ser d'ella!... (?) Sí, home, sí, d'ella!!!

DES DEL GALLINER

OLA, Llàstics! Fas bona carota!

—Es que ahir vaig anar al «Liceu» i vaig disfrutar més que davant de la Cachavera. Ens van endinyar una òpera russa, cantada en rus, francès, italià i senegalès, que creu que engresca de valent. Se'n diu una cosa com un estornut, que, a la cuenta, vol dir «La filla de la neu». Res: una cosa freda que escalfa de valent i un xim-xim enrevessat i uns balls que semblen a fora i una ocasió per a lluir en Gallofre, que es porta com un bolxevic. Qualsevol dia li enviaré un caliquenyo...

—Et felicito, vaja...

—Oh! I a l'«Espanyol»? La colla Santpere i Bergés engeguen una cosa sortida de l'Ateneu, que se'n diu no sé què d'una flàvia «en comandita», que, a la cuenta, és feta d'un jove trist i un de nano amb vidrieres, que a l'Ateneu es coneixen com a un servidor al barri. I al «Poli»? Han estrenat no sé quin tinglado d'una que endevina...

—«La divina Dora»...

—Uva... que fa riure fins als que volien anar en candidatura i s'han quedat a les capses. La de casa, que la hi vaig portar d'arròs, se'm va fer un pipí de tant riure... Les dones sempre comprometen. L'italià aquell del «Romea» fa un pet de coses que t'esgarriren i et fan somniar, vatua la magnèsia! La sogra diu que això del drama ataca el sagí. Si fos així, jo no podria anar a veure a en Morano fent allò de «La casa del odi», que és més dramàtic que pagar el lloguer. En fi: que avui hi som i demà no, maleit sia el pa de crostons, i que Déu nos en guard d'un ja està fet i que demà m'afaitarás. Apa.

Pap: Anirà, si no sort cap entrebanc.—C. Abró: Si s'enfada, que s'ho prengui més a la fresca.—Gatuellas: Que Déu el faci bo!—Lajo Napan: No mata, però el guardarem per un si de cas.—3 A.: Agraiets. Pot anar-ne recollint.—K. Brit: Ni que ens subvencionés el Govern!—Regalim: No ens acaba de fer el pes.—Sòmines: Ni a trets! Es més dolent que un discurs d'en Bordas.—Un polític: «Vámos, hombra!» No ens vingui amb ensarronades! Que es creu que som correligionaris?—Car K.: Bé, sí; però, què vol que en fem?—Espatec: Posi's tranquil, que no ho farem pas córrer.—Un mar...: Qüestió de gustos, jove. Nosaltres, ara com ara i per ara, passem.—Un llepafils: Anirà, però amb mitges soles i talons.—Sarassa: No. Es en va que es molesti fent-hi lletra maca. No va.—Pastera: Sí? Ara veies! Apa, alante!—Un corrido escarmentat: Veu? Això ja són figures d'un altre paner.—Nas d'escàndol: El vers no serveix ni per el Calendari Manelic. La xafarderia, anirà.—Puça Rossa: Res: males volences. Vostè vagi fent... i no ens ho conti.—Un burot: Ja m'agradaria, ja!—Un buendiista: Traspasada sa carta al gran Buendia, al llegir-la ha dit Uva. Això és bon senyal.—Un de Lloret: Al cove de pet.—Pura, Casta i Virginia: No farem res. I mirin que és sensible no poguer fer res amb vostès!—Sopas: Deuen ésser d'all, que tornen a la boca.—Cuca: No, no i no. Ho vol més clar?—Marieta: Psè! Es allò, sap?—Cala Figas: I que n'és de dolent, mare meua! Sembla fet amb la mà esquerra!—Cireval: No. Un pagès que, etc.: Dediquí's a l'agricultura, cregui'm. Li donarà més i enpiparà menys.

VIAS URINARIAS IMPUREZAS DE LA SANGRE DEBILIDAD NERVIOSA

BASTA DE SUFRIR INÚTILMENTE DE
DICHAS ENFERMEDADES, GRACIAS
AL MARAVILLOSO DESCUBRIMIEN-
TO DE LOS

MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médi-
cos que los conocen y merecen la absoluta confianza de to-
dos los que los han usado, pues unánimemente reconocen
que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante
mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resulta-
dos ínfimos o nulos, mediante los MEDICAMENTOS DEL DR. SOIVRE
se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.

VIAS URINARIAS:

Blenorragia (purgaciones) en todas sus manifestaciones,
uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gona militar, etc., del
hombre, y vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis,
anexitis, flujos, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes
que sean, se curan pronto y radicalmente con los CACHETS
DEL DR. SOIVRE. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyec-
ciones, lavados y aplicación de sondas y bujías, etc., tan
peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico,
y nadie se entera de su enfermedad. — VENTA, 5 PSESETAS CAJA.

IMPUREZAS DE LA SANGRE:

Sífilis (avarosis), escamas, herpes, úlceras varicosas (llagas
de las piernas), erupciones escrofulosas, eritemas acné, urti-
cárica, etc., enfermedades que tienen por causa humores,
viejos o infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes
que sean, se curan pronto y radicalmente con las PÍLULAS
DEPURATIVAS DEL DR. SOIVRE, que son la medicación depura-
tiva ideal y perfecta porque actúan regenerando la sangre,
la renuevan, aumentan todas las energías del organismo
y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las
úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mu-
cosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., que-
dando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y
copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado.
VENTA, 5 PSESETAS FRASCO.

DEBILIDAD NERVIOSA:

Impotencia (falta de vigor sexual), poluciones nocturnas,
espermatorrea (pérdidas seminales), cansancio mental, pér-
dida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad mus-
cular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos
nerviosos de la mujer y todas las manifestaciones de la
Neurastenia, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebel-
des que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRU-
NAS POTENCIALES DEL DR. SOIVRE. — Más que un medicamento,
son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sis-
tema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la
juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para
recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar
hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor
sexual propio de la edad. — VENTA, 5 PSESETAS FRASCO.

AGENTE EXCLUSIVO: Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C.,
Montcada, 21, Barcelona. — VENTA: Segalá, Rambla de las
Flores, 14; Farmacia Gelart, Princesa, 7, y principales far-
macias de España, Portugal y América.

TISANA PUIG (Antiblenorrágica)

Tratamiento eficaz para la total curación en pocos días
de la BLENORRAGIA (purgaciones) y demás dolencias
del aparato genito-urinario. VENTA: Dr. Ferrer-
Segalá, Farmacia de la Cruz, «Salus», Viuda de Al-
sina, Francisco Puig, y demás Farmacias. Barcelona.

PELL - SÍFILIS - VENERI

Institut Uro-Dèrmic del doctor MONTANA
Especialista dels Hospitals de París i del de la
Santa Creu. - SANT PAU, 28, PRINCIPAL, 2.ª

SELLOS OSSA. Para la curación radical y en pocos días de la BLENORRAGIA
(purgación) y toda clase de infecciones en las Vías Urinarias, por
rebeldes y crónicas que sean, calmando a las primeras tomas, por su acción anestésica, toda clase
de dolencias e irritaciones producidas por la uretritis.

De venta: J. Viladot, E. mbia Cataluña, 36; Salus, Fontanella, 7; Dr. Perelló, Rambla del Centro, 37. Preparados por
el Dr. S. Miret, Plaza Comercial, 9, Farmacia.

CONSULTORI POLICLINIC

ARIBAU, 30, PRAL. - De 11 a 1 i de 6 a 8
SÍFILIS - VENERI - PELL - IMPOTENCIA
Aplicació econòmica del 606 i 914
Abonaments setmanals, 5 pessetes

SULFURETO CABALLERO

PRODUCTE PATENTAT CONTRA LA SARNA (RONYA)
Sense dany fa desaparèixer la SARNA en 10 minuts.
Desconfieu sempre de les imitacions. - Comte de l'As-
salt, número 86, Barcelona, i Centres d'Espeífics.

LES PURGACIONS

RECENTS ES CUREN EN POCOS DIES. LES CRÒNIQUES
DADES PER INCURABLES. NO RESISTEIXEN A LES

Especialitats Paradell

30 ANYS D'EXITS NO ASSEGUREN

FARMÀCIA PARADELL Comte Assalt, 28. Barcelona

R. ALOMAR

UNIÓN, 20.- De 12 a 4 y de 8 a 9. Festivos, de 10 a 1
Curación rápida de las purgaciones crónicas con 3 ó 4
aplicaciones del aparato de su invención; las recientes
(a los primeros síntomas) con 2 ó 3. ¡No descuidarse!

LADILLAS (CABRES)

Exterminades en un minut amb

L'insecticida PARADELL

FARMÀCIA PARADELL. Comte Assalt, 28 - BARCELONA

UNA PESSETA - PER CORREU, 1.50 pessetes.

POSADA PRIM

RONDA DE SANT ANTONI, 29
MAGNÍFIQUES HABITACIONS
OBERTA TOTA LA NIT

CALCETINES REFORZADOS

LEGÍTIMO NEVERRIP (fabricación alemana)
Mata-cabras RAPID. La ruina de los pastores. A la
primera vegada, R. I. P.-LA MUNDIAL, Espalter, 6.

—En Ramon ha comprat un llit a la Roser? Jo no li compraria cap llit a cap dona...
 —Vostè sofà solet, oi, Lluís?